

(T v) "Borderlines", 1994. Stålfjäder. (Ovan) "Stabil", 2012. Målad aluminium.
FOTO: MARCUS HANSEN

Återbruk med rå precision

SPÄNST Bestämmdhet, styrka och känslighet utmärker Lars Englunds konstnärskap. Hans skulpturer är återanvända former som var tid ger nytt innehåll.

SKULPTUR

Lars Englund
Lars Bohman Gallery,
Karlavägen 9
Tom 12 maj

Jag hade i slutet av 90-talet en handledare och professor i konstvetenskap som med viss oro såg på samtidskonstens utveckling. Kanske inte så mycket för konstens del som för humanioras räkning. Efter det postmoderna skiftet under 1980-talet blev kommenterandet av nuets händelser och refererandet till samtida kritisk teori en angelägenhet för konstnären. Estetiken som skulle hålla ihop allting och ge konstnären mening var på reträtt, konstens långa historia sattes på undantag.

Vad som blev kvar var ett ständigt nu, som ett Twitterflöde av mer eller mindre samstämmiga kommentarer.

Han frågade mig: "Tror du att

konsten klarar sig utan estetiken?" Med facit i hand kan jag svara att konsten visst har klarat sig utan estetiken, men inte utan stöd-kryckor.

Det finns fog för oro, främst för humanioras del. Men vart konstnären är på väg bryr jag mig faktiskt inte mycket om. Det räcker gott och väl med att det finns några konstnärer som konsekvent följer sin egen väg. Jag hyser tilltro till kulturens nödvändighet för mänskligheten, oavsett vilka former den tar sig eller hur den finansieras.

Ett konsekvent utforskande av den nonfigurativa skulpturens möjligheter har kännetecknat Lars Englunds konstnärskap sedan 1960-talet. Han är nu 80 år men still going strong.

Flera av de former som visas i galleriet är välkända och har repeterats i decennier. De utgörs av igenkännbara motiv hämtade från naturen: en trädkrona kan anas,

ljus som silar genom ett lövverk – och förstås de geometriska grundformerna, naturens egna byggstenar, i ständigt nya kombinationer. Med hjälp av enkla byggmaterial konstruerar han spännstiga former i rummet.

Konceptet är enkelt: en enhet, till exempel en bit ståltråd, hakas eller fästs mot en annan ståltråd som tillsammans bildar geometriska former och ett mönster. Det är rått och kan påminna om någon som haft kul på en byggarbetsplats, men Englund har mer precision än så.

Det går att knyta an till Sonja Larsson som just nu visas på Sven-Harrys (SvD 11/4). Hon har själv sagt att Englund är en av hennes förebilder. Det de har gemensamt är den arkitektoniska formen lämplig för offentliga miljöer och tecknandet med en linje i rummet.

Om jag skall nämna tre karaktäriserande ord för Englunds konstnärskap är det bestämdhet, styrka och känslighet. Som en av våra internationellt mest framträdande skulptörer har han under lång tid utvecklat en grammatik

som kan böjas och varieras i det oändliga.

Jag vill inte påstå att det är något nytt som håller på att hända i konsten just nu, att det vi bevittnar är en återgång till modernism eller traditionella värden. Som om vi hade att vänta oss ett fiskstim som plötsligt vänder från social kritik till estetik. Saker och ting existerar samtidigt.

Frågan om vart konstnären är på väg blir irrelevant i ett längre perspektiv. Om något har väl historien visat att den upprepar sig. Jag tror helt enkelt att vi får försöka frigöra oss från det modernistiska paradigmet som förutsätter att det skulle finnas en konstens utveckling och ett avantgarde. Det är en tankefigur som även samtidens kommenterande av ett kontinuerligt nu är fången i.

Det som finns är snarare former och idéer utkastade i mänsklighetens historia, som rymdskrot i universum, redo att plockas upp, brukas och återbrukas. Som Lars Englund gör med sina återanvända former. Var tid ger dem ett nytt innehåll.

ANNA BRODOW INZAINA
kultur@svd.se

”*Jag tror att vi får försöka frigöra oss från det modernistiska paradigmet som förutsätter att det skulle finnas en konstens utveckling och ett avantgarde.*”